

Minna och Monsterungen

Kapitel ett

”Nej! Låt mig vara! Krokiga fingrar trevar efter henne i dimman.

Hon backar. Slår efter fingrarna. ”Stick! Försvinn!”

”Minna! Skynda dig hit! Ett barn har fötts. En flicka vid namn Katinka!”

Hon vaknar med ett ryck. Sätter sig kapprak upp i sängen.

Vilken dröm! Eller var det kanske inte en dröm? Det verkade mer som ett nödrop.

Vant lägger hon en hand på magen där bältet med bärnstenen finns. Kraftbältet som hon alltid har på sig. Den gyllengula stenen rör sig under fingrarna, blir större. Varmare. Den varnar henne.

Fotsteg i hallen.

Två snabba knackningar på dörren och strax därpå sticker en av tvillingarna, Hugo, in huvudet. Han gäspar överdrivet, drar med ena handen genom sin blonda kalufs.

”Clara är i telefonen”, viskar han. ”Hon låter skraj”, han gör en grimas. ”Rena rama turen att vi satt uppe vid datorn och spelade.”

Minna låter bli att säga något om förbudet att sitta uppe och spela så sent på kvällen. Anna skulle bli galen om hon visste det.

”Clara?”, säger hon istället sömndrucket. ”Nu?”

Bara det inte har hänt henne något. Clara är Minnas bästa och enda vän. Och ändå har hon inte vågat berätta sanningen om vem hon egentligen är. *Vad* hon egentligen är.

”Ja, säger jag ju! Ska jag ta in telefonen till dig?”

Minna viftar till sig brodern.

”Ja men det är klart”, skriker hon. ”Kom!”

Hugo skjuter upp dörren med foten. Läger telefonen på Minnas ben.

”Här har du! Måste vara fasligt viktigt när hon ringer den här tiden på dygnet.” Han slänger en blick på armbandsuret. ”Kvart över tolv.”

Så fort han har stängt dörren efter sig, andas hon in i telefonen.

”Clara! Är det något som har hänt?”

”Jag drömde nyss om dig. Om en läbbig typ som försökte döda dig! Ni var vid ett stort vatten, håll dig borta från havet Minna. Jag tror att den bor där. I vattnet!”

Minna suckar. Det var typiskt Clara att vara så känslig och impulsiv.

”Det var bara en dröm Clara”, säger hon och puffar till kudden bakom sig.

”Nej, det var inte en vanlig dröm! Det här var en av mina sanndrömmar, du vet!”

I luren hörs hur Clara drar efter andan.

”Du försökte hitta någon som heter Katinka och den här otäcka varelsen var dig hack i häl!”

Minna stelnar till. Katinka? Hade hon inte själv drömt om någon med det namnet? Hon försöker få fatt på drömmen, men den glider gäckande undan. Hon trycker luren närmare munnen.

”Vad drömde du mer?”

”... Jag minns inte längre. När jag vaknade visste jag genast, att jag måste ringa dig. Det är absolut en varning!” Clara drar efter andan. ”Ska ni resa bort? Vart ska ni i så fall?”

Minna vet inte vad hon ska svara. Hon kommer att tänka på nödropet. Någon vill att hon ska komma. Rösten i drömmen hade sagt samma namn, när hon kallat på henne. Ropet att ett barn hade fötts. Katinka. Det lät som Nerla? Det kan knappast vara en tillfällighet. Hon måste ta sig till Nerla i Paterna.

”Det kan hända att jag ska hälsa på någon som jag känner”, svarar hon. ”Jag vet inte. Fast jag åker inte utan att säga hejdå, det vet du väl?”

”Jag kanske kan följa med?”

”Kan vi prata mer om det här i morgon? Vi kan väl ses efter skolan? Jag slutar tjugo i fyra.”

”Jag slutar tidigare men ska på buggkurs först. Tror att jag hinner till Stenhagenskolan strax efter fyra.”

”Buggkurs?” Du har aldrig sagt något om att du dansar?”

Ett fniss i luren.

”Man kan väl ändra sig. Utveckla nya intressen.”

”Självklart. Klockan fyra utanför Fritidsgården då.”

”Tack. Sov gott och ... förlåt att jag väckte dig.” Claras röst är urskuldande.

”Ingen fara. Jag hade precis själv vaknat av en knasig dröm.”

”Något som påminner om min?”

”På ett sätt kanske. Vi tar det i morgon. Nu ska jag kolla efter havsmonster under sängen. För säkerhets skull. Sov gott! Blupp, blupp. Godnatt, godnatt!”

”Haha! Knasunge!”

